

Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ τῶν Ματθαϊκῶν Προέρχεται Ἀπὸ Νεοημερολογίτας-Οἰκουμενιστὰς Ἐπισκόπους

Ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος ἐχειροτονήθη ὑπὸ τριῶν Ἐπισκόπων τὸ 1935. Οἱ τρεῖς οὗτοι Ἐπίσκοποι ἦσαν οἱ 1) Δημητριάδος Γερμανὸς Μαυρομάτης, 2) πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης καὶ 3) Ζακύνθου Χρυσόστομος Δημητρίου. Καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι τὸ 1935 καθαρῶς ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ, δηλαδή «σχισματοαιρετικοί», «ψευδεπίσκοποι», καὶ μάλιστα «στερημένοι τῆς θείας χάριτος» ἀπὸ τὴν ἴδιαν στιγμὴν τῆς ἀποδοχῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ὄταν ἐγύρουν εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἀνέλαβαν τὴν ποιμαντορίαν τῶν Γ.Ο.Χ., πῶς ἔγιναν πάλιν νόμιμοι ἀρχιερεῖς, καὶ ποῖα Ἱερά Σύνοδος τοὺς ἐδέχθη ἐκ τοῦ σχίσματος καὶ τοὺς ἐδώρισε πάλιν τὴν θείαν χάριν, τὴν ὁποῖαν εἶχαν στερηθεῖ 11 ὁλόκληρα ἔτη ἐνωρίτερα;

Ἄς ἐξετάσωμεν τὴν κατάστασιν τοῦ καθενὸς Ἐπισκόπου...

Ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς Μαυρομάτης ἐχειροτονήθη τὸ 1907 νομίμως καὶ κανονικῶς ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου Μηνοπούλου. Ὄταν ἔγινε ἡ πρώτη κακόδοξος ἐκκλησιαστικὴ ἐπανάστασις τῶν Βενιζελικῶν, ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς ἔμεινε σταθερὸς ὁπαδὸς τοῦ κανονικοῦ καὶ Βασιλόφρονος Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου καὶ δὲν ἐδέχθη ποτὲ ὡς Μητροπολίτην «Ἀθηνῶν» τὸν Βενιζελικὸν καὶ ἀρχιμασῶνον Μελέτιον Μεταξάκη. Ἐπίσης ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς ἐπροέδρευσε τὴν Σύνοδον κατὰ τὴν ὥραν τῆς καθαιρέσεως τοῦ Μελετίου καὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ νομίμου Μητροπολίτου Θεοκλήτου. Ἀλλὰ ὅταν ἔγινε ἡ δευτέρα κακόδοξος ἐκκλησιαστικὴ ἐπανάστασις τὸ 1923 εἰς τὴν ὁποῖαν πάλιν ἐξεθρόνησαν οἱ Μασῶνοι τὸν Μητροπολίτην Θεόκλητον, ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς ἐντάχθη μετὰ τῶν ἐπαναστατικῶν Μασῶνων! Καὶ τοῦτο μόνον καὶ μόνον διότι τοῦ ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ ἔμπενε ὑποψήφιος τοῦ Πρωτοθρόνου «Ἀθηνῶν» με τὴν εὐκερίαν νὰ κερδίσῃ τὸν ψήφον! Καὶ πραγματικῶς ἔμπηκε ὑποψήφιος ἀλλὰ ἔχασε τελικὰ διότι οἱ Μασῶνοι ἠθέλουν τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον νὰ λάβει τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον. Ἀλλὰ ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς ἐδέχθη τελικὰ τὸν μασῶνον Χρυσόστομον Παπαδόπουλον ὡς Μητροπολίτην «Ἀθηνῶν» εἰς βᾶρος τοῦ νομίμου Μητροπολίτου Θεοκλήτου (ὁ ὁποῖος ἐκημήθη ἐξόριστος τὸ 1931)! Ὀλίγον ἀργότερον, κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1923, ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς ἐμοιοψήφησεν ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου! Ἴδου ἓνα ἔγγραφο περιέχων τὰς πράξεις τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως:

φειλε, τὴν παράλειψιν αὐτήν. Εἰς τὰ πρωτότυπα ὅμως τῶν Πρακτικῶν ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς ἔχει υπογράψει, διὸ καὶ ἡ μετὰ δωδεκαετίαν ἐκδηλωθεῖσα διαφωνία αὐτοῦ πρὸς τὴν, διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς 27-12-1923, υἱοθετηθεῖσαν ἡμερολογιακὴν μεταβολήν, ἐν συνδυασμῷ μάλιστα καὶ πρὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ προσαχθὲν τότε ἐπιχείρημα ὅτι «δὲν ἠκούσθη, ἐπισήμως καὶ μίᾳ φωνῇ διαμαρτυρίας ἐκ μέρους Ἱεράρχου τινος, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐμειοψήφισαν εἰς τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς ἡμερολογιακῆς ἀφομοιώσεως». (Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομου καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομου, Διασάφσεις περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Ἐκκλησ. Ἡμερολογίου, Ἀθήναι 1935 σ. 3) καὶ ὅτι «ἐφ' ὅσον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος δὲν ὑπῆρχε σημαντικὴ μερὶς ἀκολουθοῦσα τῷ Παλαιῷ Ἡμερολόγιον καὶ δυναμένη νὰ δημιουργήσῃ ἐν ρήγμα εἰς τὴν ἐνότητά τῆς Ἐκκλησίας, οἱ μειοψηφίσαντες Ἀρχιερεῖς ἀπέφειγον νὰ ἐκδηλώσουν ἐπισήμως τὴν γνώμην αὐτῶν, ἵνα μὴ δημιουργήσωσι σχίσμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» (ἐν θ. ἀνωτ. σ. 4) δημιουργοῦσιν ἀπορίαν καταλογίζουσαν ἀνακολουθίαν καὶ ἀσυνέπειαν εἰς τὸν Ἱεράρχην τοῦτον. Διότι ἐκ τῆς ἐπισταμένης μελέτης τῶν Πρακτικῶν καταδεικνύεται ἡ ὑπὲρ τῆς πληρότητος τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ριφθεῖσα ψῆφος τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ, ταχθέντος ὑπὲρ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ζητηθῇ ἡ ἐπὶ τοῦ θέματος συγκατάθεσις μόνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. (ΚΩΙΣΙ 1923-1928 σ. 108). Βλ. καὶ ἀνωτέρω ὑποσημ. 92. Ἐπομένως σφάλλεται ἐν προκειμένῳ καὶ ὁ Ἄρ. Πανώτης, ὑποστηρίζων ἐν: ΟΗΕ τ. Η' σ. 817 ὅτι κατὰ τὴν λήψιν τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως ἐμειοψήφισαν οἱ Δημητριάδος Γερμανός, Πατρῶν Ἀντώνιος, Θήρας Ἀγαθάγγελος καὶ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Τὸ 1924 μέχρι τὸ 1935 ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς ἐκαταδίκασε εἰς ποινὰς ἀργίας, καθεραίσεως καὶ ἐξορίας τοὺς παλαιοημερολογίτας ἱερομονάχους που ἐνεργοῦσαν ἐντὸς τῆς μητροπολιτικῆς του περιφερείας! Δηλαδή ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς ἦτο νεοημερολογίτης με τὴν θέλησίν του καὶ τὸν ψῆφον του, καὶ σύμφωνα με τὴν ἐκκλησιολία τῶν Γκουτζιδικῶν δὲν εἶχε οὔτε ἀρχιερωσύνην οὔτε χάριν ἀπὸ τὸ 1924 καὶ πλέον. Διὰ νὰ λάβῃ πάλιν τὴν θείαν χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης ἔπρεπε νὰ καταδικασθῇ ἢ νὰ ἀθωωθεῖ ἢ πὸ κανονικῆς Συνόδου Ἐπισκόπων. Ἀντιθέτως, χωρὶς νὰ κριθῇ ὑπὸ καμμίας Συνόδου, ἐμετανόησεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἀνέλαβεν τὴν ποιμαντορίαν τῶν παλαιοημερολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος! Καὶ ὀλίγον ἀργότερον, οὗτος ὁ ἐπὶ 11 ἔτη μὴ ἔχων τὴν χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης ἐμετέβει εἰς «χειροτονίας» τεσσάρων νέων ἐπισκόπων! Καὶ τὴν προᾶξιν αὐτὴν ὀνομάζει ἡ Γκουτζιδικὴ ὑποκρισία «ἀκόλυτος» καὶ «καθαροτάτη» μετάδωσις τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς! Καὶ κατὰ τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ Γκουτζίδης χαρακτηρίζει τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς (οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἐδέχθησαν τὸ νέον ἡμερολόγιον) ὡς δῆθεν «μολυσμένη» διὰ τοῦ τάχα «παλαιοημερολογιτικοῦ οἰκουμενισμοῦ»!!! Ἀφοῦ ἐβρήκαμεν τὸν Δημητριάδος Γερμανὸν ὡς μὴ ἔχοντα χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης (σύμφωνα με τὴν Γκουτζιδικὴν ἐκκλησιολογίαν) ἄς ἐξετάσωμεν καὶ τὸν δεύτερον Ἐπίσκοπον...

Ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ Μασῶνου, Οἰκουμενιστοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς ἡμερολογιακῆς ἀλλαγῆς ἀγωνιζομένου «Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου» Ἰωακείμ τοῦ Γ'. Τὸ 1924 ἐδέχθη τὸ νέο ἡμερολόγιον καὶ ἔτσι ἐκατέστη ἀμέσως σχισματοαιρετικὸς καὶ ἄνευ τῆς χάριτος τῆς ἀρχιερωσύνης (χωρὶς χρεῖαν συνοδικῆς καταδίκης, σύμφωνα με τὴν ἐκκλησιολογία τῶν

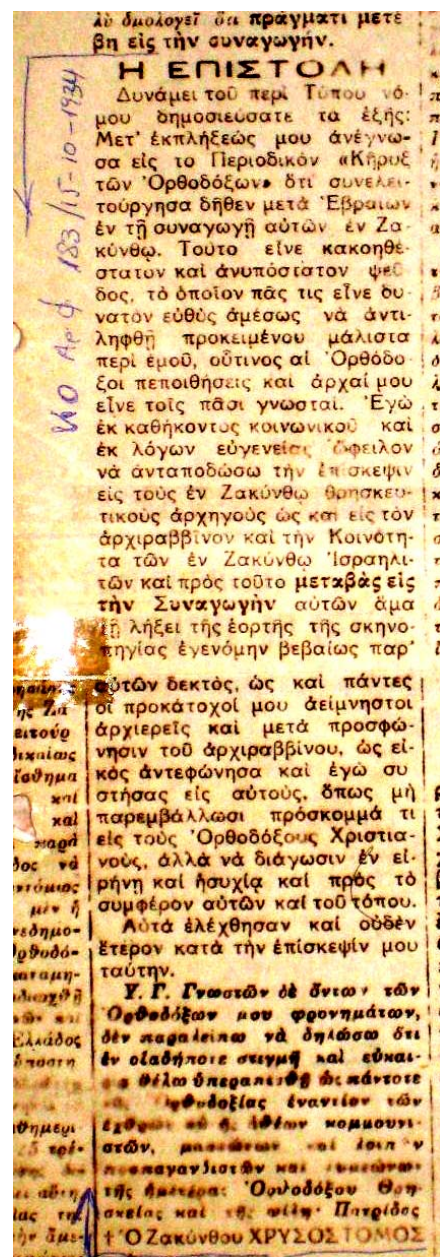
σημερινῶν Γκουτζιδικῶν). Ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι τὸ 1931 ἐκαταδίκασεν εἰς ποινὰς ἀργίας καὶ καθεραίσεως τοὺς παλαιοημερολογίτας κληρικούς, καὶ ἐπίσης ἀνέγειρε καὶ ἐθνικὸν πόλεμον ἐναντίον των, λέγοντας ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται ἦσαν «Βουλγαρόφρονοι» ἢ «Σερβόφρονοι» προδόται τῆς Ἑλλάδος! Τὸ 1931 ὑπέγραψεν τὴν ἀπόφασιν τῆς «Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκαταδικάσθησαν οἱ παλαιοημερολογίται ὡς σχισματικοὶ καὶ ἔκπτωτοι τοῦ κορμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας! Τὸ 1931 ἐπαρετήθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μητροπόλεως Φλωρίνης, ἐκατέστη «Πρώην Μητροπολίτης» καὶ σύμφωνα με τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας εἶχε ἀπὸ τότε μόνο τὴν τιμὴν ἐνὸς ἐπισκόπου ἀλλ' οὐ τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐπισκοπεύει καμμίαν Μητρόπολιν ἢ Ἐπισκοπὴν. Ἐμείνε μέχρι τὸ τέλος «πρώην» Μητροπολίτης. Ἴδου τὴν γράφουν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ματθαϊκοὶ εἰς τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1954 περὶ τοῦ πρ. Φλωρίνης:

«Ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης ἐξῆλθεν εἰς τὸν Ἱερόν Ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας, οὐχὶ πυρπολούμενος ἀπὸ Πίστεως, ἀλλὰ ἔνεκα λόγων ἐμπαθείας, φθόνου καὶ ἐκδικήσεως πρὸς τὸν τότε Ἀρχιεπισκοπὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ὁ ὁποῖος ἠρνήθη νὰ τὸν προαγάγῃ εἰς Πρόεδρον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἢ Ἀρχιεπισκοπὸν Πειραιῶς ὅπως ἐπιμόνως καὶ ἐκβιαστικῶς ἀπήτει καὶ ἐπεδίωκεν. Καὶ πράγματι ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ὁ ἐμφανιζόμενος ὡς ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀρχιερεὺς ὑπάρχων τῆς κακοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Συνοδικός, ἐκάθηρεν Ὁρθοδόξους ἱερεῖς, ἀποκαλέσας τὸν παλαιοημερολογιτισμὸν καρκίνωμα καὶ χαίνουσαν πληγὴν (καταβοῶσι τὰ πρακτικὰ τῆς κακοδόξου Συνόδου). Καὶ τέλος ἀπεφάσισε καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν Ἱερόν Ἀγῶνα παραπλανηθεὶς καὶ πιστεύσας ὅτι ἐπίκειται ἡ πτώσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου καὶ θά ἀνέλθῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀντὸς, παροτρυνόμενος ὑπὸ διαφόρων πολιτικῶν προσώπων καὶ ὑπὸ τοῦ τότε Συμβουλίου τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος.»

Τότε ἐὰν ὁ πρ. Φλωρίνης ἦτο πράγματι κακόδοξος, νεοημερολίτης καὶ ἄνευ τῆς χάριτος τῆς ἀρχιερωσύνης ἀπὸ τὸ 1924 καὶ πλέον, καὶ ἐὰν ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα μόνο διὰ προσωπικοὺς λόγους καὶ ὄχι διὰ εἰληκρινοὺς ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος λόγους, τότε πῶς καὶ με ποῖαν χάριν ἐχειροτόνησεν τὸν Ματθαῖον τὸ 1935; Πῶς μπορεῖ νὰ λέγετα ἡ χειροτονία ταύτη παράδειγμα τῆς «καθαρῆς» μεταδώσεως τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς; Καὶ μάλιστα ἀφοῦ τὸν ἐχειροτόνησε ΜΑΣΩΝΟΣ «Πατριάρχης» (ὁ Ἰωακείμ ὁ Γ') μποροῦμε με ἀκρίβειαν νὰ ποῦμε (σύμφωνα πάντα με τὴν αὐστηρὰν «ἐκκλησιολογία» ὅτι ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος οὐδέποτε ἦτο ἔγκυρος Ἐπίσκοπος, ἔτσι ὥστε δὲν εἶχεν ποτὲ τὴν ἀρχιερωσύνη νὰ

μεταδώσει. Δηλαδή από τους τρεις Ἐπισκόπους που χειροτόνησαν τὸν Ἐπίσκοπον Ματθαῖον τὸ 1935, οἱ πρώτοι δύο ἦσαν ἄνευ χάριτος καὶ ὑπόδικοι κρίσεως κανονικῆς Συνόδου διὰ τὴν ἐπὶ 11 ἐτῶν ἐπιμονή των εἰς τὴν ἀναθεματισμένην σχισματοαίρεσιν τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ. Ὅποτε ἂν θα θεωρηθεῖ κανονικὴ καὶ ἔγκυρος ἡ χειροτονία του Ματθαίου τὸ 1935, πρέπει νὰ βασισθεῖ εἰς τὴν κανονικότητα καὶ τὸ κῦρος τοῦ τρίτου Ἐπισκόπου...

Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος Δημητρίου ἦτο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Πρωτοσύγκελλος τῆς Διοικούσης (κακοδόξου) Νεοημερολογιτικῆς Συνόδου ἀπὸ τὸ 1926 μέχρι τὸ 1934. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Δημητρίου ὑπέγραψε ὅλας τὰς ἀποφάσεις τῆς διοικούσης Συνόδου εἰς τὰς ὁποίας καθαιρούσαν καὶ ἐφυλάκιζαν (συνεργάζοντας με τὴν ἐπαναστατικὴν κυβέρνησιν!) παλαιοημερολογίτας κληρικούς, ἐδιαλύαν ἀκολουθίας καὶ ἀγρηπνίας, ἐγύριζαν ἀνάποδα ἐπιτάφια καὶ εἰκόνες, ἐπηροβολούσαν ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς (ὡσὰν τὴν νεομάρτυρα Αἰκατερίνη τῆς Μάνδρας, τὸν νεομάρτυρα π. Θεωνὰ τοῦ Δεσφινίου, τὸν νεομάρτυρα π. Στέργιον τῆς Θεσσαλονίκης, κλπ.)! Τὴν 15^η Ἰουνίου 1934 ὁ Χρυσόστομος Δημητρίου χειροτονήθη Μητροπολίτης «Ζακύνθου» ὑπὸ τὰς αἵματωμένας καὶ ἄνευ χάριτος χεῖρας τοῦ Μασῶνου καὶ Νεωτεριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου «Ἀθηνῶν» Χρυσόστομου Παπαδοπούλου καὶ τῆς ὑπ' αὐτὸν «Ἱερᾶς Συνόδου»! Τὴν 15^{ην} Ἰουλίου 1934 ἐνεθρονήσθη ὑπὸ τῆς ἰδίας «Συνόδου»! Ὀλίγον μετὰ τὴν ἐνθρόνησίν του, ΕΜΕΤΕΒΗ ΕΙΣ ΕΒΡΑΪΚΗΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗΝ ὅπου συνεόρτασεν τὴν Ἑβραϊκὴν ἑορτὴν τῆς Σκηνοπηγίας καὶ μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ ἀρχιεραββίνου ἀντεφώνησε καὶ ὁ ἴδιος!!! Διὰ τὸ γεγονός τοῦτον τὸν ἔλεγξαν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ παλαιοημερολογίται εἰς τὴν ἐφημερίδα των «Κῆρυξ τῶν Ὁρθοδόξων» εἰς τὴν ὁποῖαν ἔδωσεν τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν (τὸ ἀπόσπασμα τῆς 15^{ης} Ὀκτωβρίου 1934 ἠβρέθη εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ κ. Κοντογιάννη).

Ὡς ἐκ τούτου βλέπομεν ὅτι ἐκ τῶν τριῶν Ἐπισκόπων που ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἐπισκόπου Ματθαίου κατὰ τὸ 1935, οὔτε εἰς ἕξ αὐτῶν ἦτο «καθαρός» ὅσον ἀφορὰ τὴν ὁμολογία καὶ τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν. Ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς ἦτο ἓνας ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἐπισκόπους που ὑπέγραψαν τὴν ὑπὸ 27^{ης} Δεκεμβρίου 1923 ἀπόφασιν τῆς μεταβολῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Ἡμερολογίου, καὶ ἐδέχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον διὰ 11 ὀλόκληρα ἔτη (1924-1935). Διὰ τοῦτο ἀμέσως τὸ 1924 ἔγεινε σχισματοαιρετικὸς (κατὰ τὴν αὐστηρὰν ἐκκλησιολογίαν) χωρὶς νὰ ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ καταδικαστῇ συνοδικῶς, καὶ ἀφοῦ καμμία Σύνοδος Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων δὲν τὸν ἐδέχθη ἐκ τῆς σχισματοαιρέσεως καὶ δὲν τοῦ ἐπέστρεψεν τὴν χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης τὴν ὁποῖαν εἶχε χάσει 11 ἔτη ἐνωρίτερα, τότε δὲν εἶχεν τὴν χάριν νὰ χειροτονίσει κανέναν κατὰ τὸ 1935. Ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ΜΑΣΩΝΟΥ «Πατριάρχου» Ἰωακείμ, ἐδέχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον διὰ 11 ὀλόκληρα ἔτη (1924-1935), ἐκαταδίκασεν τοὺς παλαιοημερολογίτας συνοδικῶς τὸ 1931, καὶ ἐπέβαλεν παλαιοημερολογίτας κληρικοὺς εἰς ἀργίας καὶ καθαιρέσεις. Τὸ 1935, ἀφοῦ καμμία Ὁρθόδοξη Σύνοδος Ἐπισκόπων δὲν τὸν ἐδέχθη ἐκ τοῦ σχίσματος καὶ νὰ τοῦ μεταδώσει τὴν χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης που ἤδη ἔχασε 11 ἔτη ἐνωρίτερα, τότε δὲν εἶχε οὔτα αὐτὸς καμμίαν χάριν νὰ χειροτονήσῃ τὸ 1935. Ἐξάλλου, ἀφοῦ ἐχειροτονήθη ὑπὸ ΜΑΣΩΝΟΥ «Πατριάρχου» δὲν εἶχεν ποτὲ καμμίαν ἀρχιερωσύνην! Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος ὡς Ἀρχιμανδρίτης ὑπέγραφε τὰ σχέδια τῆς Διοικούσης Συνόδου πρὸς ἀντιχριστιανικὸν διωγμὸν καὶ ἐξαφάνησιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἔγειρε ἐπιτάφιους ἀνάποδα, ἐδιέταξεν τὴν σύλλειψιν παλαιοημερολιτῶν ἱερέων, καὶ ἐπίσης ἐκαταδίκασεν συνοδικῶς τοὺς παλαιοημερολογίτας ὡς σχισματικοὺς τὸ 1931. Ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Μασῶνου καὶ Νεσημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου «Ἀθηνῶν» τὸ 1934 (ἄκυρος χειροτονία) καὶ τὸ ἴδιον ἔτος ἐμετέβη εἰς Συναγωγὴν Ἑβραίων καὶ ἐόρτασε μαζί τους τὴν Ἑβραϊκὴν ἐορτὴν τῆς σκηνοπηγίας! Δηλαδὴ οὔτε αὐτὸς ὁ τρίτος Ἐπίσκοπος, ἀφοῦ ἐξεβλήθη ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν τὸν ἐδέχθη καμμία Σύνοδος κανονικῶν καὶ Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων, δὲν εἶχεν καμμίαν χάριν νὰ μεταδώσῃ τὸ 1935. Ὅποτε ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς Ἐπίσκοποι ἄκυροι καὶ ἄνευ χάριτος, ἄνευ ἐγκύρων μυστηρίων καὶ ἄνευ ἀρχιερωσύνης. Τότε πῶς ἐχειροτόνησε τὸ 1935; Ἀπὸ ποῖαν πηγῆν ἐβρήκεν τὴν χάριν διὰ νὰ χειροτονήσουν; Πῶς ἐμετέδωσαν τὴν ἀρχιερωσύνην ἐὰν (σύμφωνα με τὴν Γκουτζιδικὴν ἐκκλησιολογίαν) δὲν τὴν εἶχαν οἱ ἴδιοι;

Ἐὰν μεταχειρησθῇ ἡ Γκουτζιδικὴ ἐκκλησιολογία με σοβαρὸν τρόπον χωρὶς καμμίαν ὑποκρισίαν τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ἀπὸ τὸ 1924 καὶ πλέον ἡ χάρις τῆς ἀρχιερωσύνης ἐξεφανήσθη ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐκ νέου μία «Πεντικοστή», δηλαδὴ νὰ κατεβῇ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ νὰ μεταδώσῃ ἐκ νέου τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν εἰς τὸν κόσμον. Ἴσως καὶ τοῦτο πιστεύει νὰ ἔγεινε τὸ 1935 ὅταν οἱ τρεῖς

σχισματοαιρετικοί Ἐπίσκοποι ἐπέστρεψαν εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Ἴσως θὰ πιστεύει ὅτι με τοῦτον τὸ γεγονός ἐκατέβη ἐξ Οὐρανοῦ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ ἔτσι οἱ ἀναθεματισμένοι, σχισματοαιρετικοί, κακόδοξοι, ἄνευ χάριτος «Ἐπίσκοποι» ἔλαβαν ἐξ Οὐρανοῦ τὴν χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης που εἶχαν χάσει (ἢ που δὲν εἶχαν ποτὲ). Ἡ θέσις ταύτη εἶναι ἐντελῶς βάσφημος. Μόνο οἱ ἀντίχριστοι Μορμόνοι καὶ οἱ Πεντικοστιανοὶ πιστεύουν ὅτι κατεβαίνει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ δωρίζει τὴν χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης χωρὶς τὴν παρουσίαν ἤδη κανονικῶν καὶ ἔγκυρον Ἐπισκόπων διὰ νὰ διαβάσουν τὴν χειροτονίαν, ἢ ἐν ὑποθέσει σχισματικῶν τὴν χειροθεσίαν, ἢ ἐν σχέσει κανονικῶς χειροτονημένων σχισματικῶν, νὰ τοὺς ἀθώωσει συνοδικῶς καὶ νὰ τοὺς διαβάσει τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν διὰ νὰ λάβουν πάλιν τὴν χάριν που ἔχασαν ὅταν ἔπεσαν εἰς τὸ σχῆμα.

Ὁ μόνος ἄλλος τρόπος που δύναται νὰ θεωρηθῆ ἔγκυρος καὶ κανονικὴ ἡ χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου Ματθαίου τὸ 1935 εἶναι μὲ τὴν ἔννοια ὅτι ἔστω Μασῶνοι, ἔστω Νεοημερολογίτα, ἔστω σχισματικοί, οἱ Ἐπίσκοποι οἱ κανονικῶς χειροτονημένοι ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὴν χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης μέχρι νὰ καταδικασθοῦν ἀπὸ κανονικὴν Σύνοδον Ἐπισκόπων, καὶ λάβουν κανονικὴν καθαίρεσιν, ἀποκήρυξιν συνοδικήν, ἀναθεματισμὸν, κλπ, ὑπὸ Συνόδου ἀποτελουμένη ἐκ δώδεκα ἀρχιερέων, ὅπως ὀρίζουν οἱ ἱεροὶ κανόνες ὡς μόνη ἐξουσία νὰ κρίνῃ Ἐπίσκοπον (Καρχηδῶνος Συνόδου Κανὼν ιβ', Κωνσταντινουπόλεως Τοπικῆς Συνόδου Κανὼν β', Πρώτης-καὶ-Δευτέρας Συνόδου Κανόνας ιβ', ιγ', ιδ', ιε').

Ὡς ἐκ τούτου, ἐνῶ ὁ «Πατριάρχης» Ἰωακείμ Γ' ἦτο Μασῶνος, ἀφοῦ ποτὲ δὲν ἐκαθηρέθη οὔτε ἀναθεματίσθη συνοδικῶς διὰ τὴν Μασωνίαν του, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχει τὴν χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης. Ὅποτε τὸ Μύρον που εὐλόγησε τὸ 1903 (καὶ ἐχρησιμοποιοῦσαν οἱ Ματθαϊκοὶ μέχρι τὸ 1958), δὲν ἦτο «μασωνικόν» μύρον ἀλλὰ Ὁρθόδοξον, καὶ ἡ ἐπισκοπικὴ χειροτονία τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσσοστόμου τὸ 1909 ἦτο ἔγκυρος. Κατὰ τὴν ἴδιαν θεωρίαν, ἐνῶ οἱ Ἐπίσκοποι Δημητριάδος καὶ Φλωρίνης ἐδέχθησαν τὸ νέον ἡμερολόγιον τὸ 1924, ἀφοῦ καμμία Σύνοδος ἀποτελουμένη ὑπὸ δώδεκα ἐπισκόπων δὲν τοὺς ἀναθεμάτισε διὰ τὴν πλάνην ταύτην, ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἔχωσιν τὴν χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ ταύτην τὴν χάριν ἐμετέδωσαν εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου τὸ 1935.

Ἀλλὰ ἐὰν οἱ Ματθαϊκοὶ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ μεταχειρῆσιν τὴν οἰκονομίαν διὰ νὰ θεωρίσιν τὴν ἀρχιερωσύνην τοῦ Ἐπισκόπου Ματθαίου ὡς ἔγκυρη, πρέπει νὰ πάψουν τὴν ὑποκρισίαν τους καὶ νὰ δεχθοῦν ὡς ἐκ τούτου καὶ τὴν χειροτονίαν τοῦ Ταλαντίου Ἀκακίου Παπαῦ. Ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος που ἔλαβε μέρος εἰς τὴν χειροτονία του Ἐπισκόπου Ἀκακίου ἦτο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου Σεραφεῖμ ὁ ὁποῖος ΠΟΤΕ ΔΕΝ

ΕΔΕΧΘΗ ΤΟ ΝΕΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ! Τότε ἡ κανονική του θέσις ἦτο πάρα πολύ ἀνώτερη ἀπὸ αὐτὴν τῶν τριῶν Ἐπισκόπων τοῦ 1935 που ἦσαν ἐπὶ 11 ἔτη σχισματοαιρετικοὶ, ἀναθεματισμένοι, νεοημερολογίται!!! Καὶ σύμφωνα με τὴν ἴδιαν σκέψιν πρέπει νὰ δεχθοῦν τὸ κῦρος τῶν χειροτονιῶν τῶν ἐτέρων Ἐπισκόπων (Γαρδικίου Αὐξεντίου Πάστρα, Κυκλάδων Παρθενίου Σκουρλῆ, Μαγνησίας Χρυσόστομου Νασλίμη, Ἀστορίας Πέτρου Ἀστιφίδη, Διαυλείας Ἀκακίου Παππᾶ, Σαλαμίνοσ Γεροντίου, κλπ) οἱ ὅποιοι ἐχειροτονήθησαν τὸ 1962 ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χιλῆσ Λεοντίου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιοσ ἦτο Ἱερομόναχοσ τῆσ Ρωσικῆσ Ἐκκλησίασ τῶν Κατακομβῶν καὶ ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοποσ τὸ 1943 ἐν Οὐκρανία ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κιέβου Παντελεήμονοσ τῆσ Αὐτονόμου Οὐκρανικῆσ Ἐκκλησίασ (ἐν πλήρη κοινωνία μετὰ τῆσ Ρωσικῆσ Ἐκκλησίασ τῆσ Διασπορᾶσ), καὶ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΔΕΧΘΗ ΤΟ ΝΕΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ!

Αἱ χειροτονίαι τῶν Ἀκακιακῶν ἦσαν ἔγκυραι ἀλλ' οὐ κανονικαὶ (διότι ἔγειναν ὑπερορίωσ, ἄνευ συνοδικῆσ ἔγκρίσεωσ, κλπ). Ἀλλὰ καὶ αἱ χειροτονίαι τῶν Ματθαϊκῶν τὸ 1948 ἦσαν ἔγκυραι ἀλλ' οὐ κανονικαὶ (διότι ἐπίσημωσ ἔγειναν ὑπερορίωσ, ἄνευ συνοδικῆσ ἔγκρίσεωσ καὶ μάλιστα ὑφ' ἐνοσ μόνου Ἐπισκόπου). Αἱ χειροτονίαι τῶν Ἀκακιακῶν ἔλαβαν τὸ πληρομα τῆσ κανονικότητοσ τὸ 1969 ὅταν ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῆσ Συνόδου τῶν Ρώσων τῆσ Διασπορᾶσ διὰ κανονικοῦ ἐγγράφου καὶ συλλειτούργου. Αἱ χειροτονίαι τῶν Ματθαϊκῶν ἐπίσημωσ ἔλαβαν τὴν πληρῆ κανονικότητα τὸ 1971 ὅταν ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῆσ Συνόδου τῶν Ρώσων τῆσ Διασπορᾶσ καὶ ὅταν ἔλαβαν τὴν εὐχὴν συγχωρέσεωσ μετὰ ἐπιθέσεωσ τῶν χειρῶν («χειροθεσίαν») ὡσ τρόπων κανονικῆσ ἀναγνωρίσεωσ. Μέχρι τότε καὶ αἱ δύο Σύνοδοι εἶχαν τὸ κῦροσ καὶ τὴν χάριν τῆσ ἀρχιερωσύνησ, δὲν εἶχαν ὁμωσ τὴν κανονικότητα. Τὴν κανονικότητα τὴν ἔλαβαν ἀπὸ τὴν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆσ Διασπορᾶσ.

Τότε ἄσ πάψει ὁ κ. Κοντογιάννησ καὶ ὁ κ. Γκουτζίδησ με τὰ ψέμματά τουσ περὶ δῆθεν «καθαρῆσ ἀποστολικῆσ διαδοχῆσ» τῶν Ματθαϊκῶν καὶ δῆθεν «μολυσμένησ» τῶν Ἀκακιακῶν. Διότι ἐὰν ἐπιχειρησθεῖ ἡ Γκουτζιδικὴ ἐκκλησιολογία διὰ νὰ ἐξετασθεῖ ἡ κανονικότησ τῶν χειροτονησάντων τὸν Ἐπίσκοπον Ματθαῖον τὸ 1935, πρέπει μόνο κατ' ΑΚΡΑΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ νὰ θεωρεῖται ἔγκυροσ Ἐπίσκοποσ! Καὶ πῶσ μποροῦν νὰ ὀνομάσουν τὴν ἀποστολικὴν του διαδοχὴν «καθαρὴν» ἐὰν ἐπέρασεν ἀπὸ δύο Μασῶννοσ («Πατριάρχησ» Ἰωακείμ Γ', «Ἀθηνῶν» Χρυσόστομον Παπαδόπουλον) καὶ τρεῖσ ἐπὶ 11 ἔτη ἀναθεματισμένουσ νεοημερολογίτασ (Δημητριάδοσ Γερμανὸν, πρ. Φλωρίνησ Χρυσόστομον, Ζακύνθου Χρυσόστομον)! Ἄσ πάψουν νὰ μᾶσ κοροῦδεύουν καὶ ἄσ μετανοήσουν διὰ τὰ πολλὰ σχίσματα που ἐδημιούργησαν. Πρῶτα ἄσ μετανοήσουν διὰ τὸ πρόσφατον σχίσμα που ἐποίησαν τὸ 2005. Μετὰ ἄσ

μετανοήσουν καὶ διὰ τὸ σχίσμα τοῦ 1995 διότι ἔχουν καὶ οἱ δύο μεγάλην εὐθύνην ὅπως ἔχουν καὶ οἱ χριστέμποροι τῶν δύο ομάδων, Ἀνδρεϊκοὶ καὶ Γρηγοριανοὶ. Τρίτον ἄς μετανοήσῃ διὰ τὸ σχίσμα τοῦ 1976, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐνέγκασαν τὴν Σύνοδον νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἍΓΙΟΝ ΦΙΛΑΡΕΤΟΝ, τὸν Νέον Ὁμολογιτὴν καὶ Θαυματουργόν, τοῦ ὁποῖου τὰ ἄφθαρτα λείψανα μαρτυροῦν τὴν καλὴν του Ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Ὁρθοπραξίας.